

Tri zlaté jablká

A opäť je tu predvianočný čas, čas adventu, v ktorom sú si ľudia akosi bližšie ako inokedy. V tomto období o čosi viac zaznievajú prosby o poskytnutie finančnej či inej podpory pre rôzne nadácie a organizácie.

Je to aj obdobie, kedy rozmýšľame a naháňame sa za vianočnými darčekom, ktoré urobia radosť tým, ktorých máme radi. O štedrosti hovorí aj sviatok svätého Mikuláša, ktorého Cirkev zaradila do kalendára na 6. december. Na Slovensku je tento svätec veľmi populárny a tak si pripomeňme, kto bol tento svätý muž.

Mikuláš sa narodil niekedy okolo roku 270 po Kristovi v meste Patara v dnešnom Turecku. Rodičia boli hmotne dobre zabezpečení, avšak obaja skoro zomreli. Mladý Mikuláš zdedil veľký majetok, ale po-

važoval ho za dar, ktorého je správcom a podľa toho aj s ním naložil. Hoci bol bohatý, vnútorne zostal slobodný a pomáhal, ako sa dalo. Rozdával almužny, podporoval hladujúcich, vykupoval väzňov. Symbolickým číslom v jeho legendárnom životopise je číslo 3. Jeho najznámejší príbeh obdarovania bolo veno pre tri chudobné dcéry istého šľachtica, ktorým ich vytrhol z mravnej skazy. V noci hodil zlato zabalené v mešci do okna a odišiel nepoznaný. Avšak čoskoro sa prišlo na to, kto bol tento štedrý darca. Takto mohol otec svoje dcéry čestne vydať. Traja boli aj námorníci, ktorých vyslobodil z búrky pri tureckom pobreží, vzkriesil k životu troch zabitých mladíkov a zachránil troch neprávom odsúdených na smrť. Preto ho aj cirkevná tradícia zobrazuje s tromi zlatými jablkami spolu s knižkou Evanjelia, ktoré nielen hlásal, ale aj naplno žil a uskutočňoval vo svojom živote.

Mikuláš sa stal neskôr biskupom a po celý život rozdeľoval milosrdenstvo tak, ako to robil Ježiš. Zomrel v pokročilom veku a pochovaný bol v meste Myre v dnešnom Turecku, odkiaľ neskôr preniesli jeho pozostatky do Bari v Taliansku. Z jeho hrobu vyteká vonná látka zvaná myrha, čo vysvetľuje jeho patronát nad voňavkami. Okrem toho bol aj patrónom námorníkov, obchodníkov i lekárníkov.

Neviem, či si aj vy pripravíte do okna vyčistenú čižmu, aby do nej mohol svätý Mikuláš niečo vhodiť, keď bude prechádzať okolo vášho domu. Je to pekný zvyk s kresťanskou symbolikou dávania. Staňme sa aj my na chvíľu Mikulášom a skúsme v tomto čase adventu darovať „tri zlaté jablká“. Možností je veľa. Pozrime sa okolo. Nech tak, ako sa rozžiaria očka našich detí, keď sa ráno 6. decembra rozbehnú k oknu a nájdú tam mikulášsku nádielku, nech podobne naše darované jablká urobia radosť tým, ktorí nám to vrátiť nemôžu.

Mária Eškut

Príhovor

Biblia

5. marca r. 1953 zomrel J. V. Stalin a hneď po ňom, 14. marca, zomrel K. Gottwald. 5. apríla bola Veľká Noc. V marci sme stáli, ako pionierska čestná stráž, pri fiktívnych Stalinových a Gottwaldových truhlách. V apríli sme zase, ako miništranti, stáli bez pohnutia pri Božom Hrobe. V naivnej hlavičke 8-ročného dieťaťa obe služby boli rovnako dôstojné a dôležité.

Koncom apríla sa procesia na požehnanie jarnín idúca z kostola na neďaleké polia „zhodou okolností“ stretla na tej istej ulici s predmájovým lampiónovým sprievodom, ktorý zorganizoval pokrokový riaditeľ základnej školy. Rúčka kríža bola príliš tenká na to, aby sa dalo za ňu schovať pred orlím zrakom triednej učiteľky vedúcej druhú polovicu triedy s lampiónmi v rukách.

V takomto čase moja mama objednala a kúpila jedno z vydání Starého Zákona, ktoré bolo asi posledným povoleným vydaním Biblie na niekoľko desaťročí. Táto takmer 3-kilová kniha po niekoľko mesiacov bola na čestnom mieste v našom dome. Mama ju však musela schovať do „kasne“ lebo otec vrel, že nám to môže poškodiť. Medzičasom som si stačil prečítať ako 12 izraelských kmeňov po odchode z Egypta obsadzovalo územie Kanaánu, a to množstvo násilia a krvi ma tak vystrašilo, že mi Biblia schováť v „kasni“ vôbec nechýbala.

Keď som dospel, zdedil som Bibliu a myslel som si, že keď ju umiestnim na viditeľnom mieste medzi knihami v obyčajkovej stene, vzdám jej patričnú úctu. Najčítanejšou časťou bolo „O dobrej a zlej žene“ z 25. a 26. kapitoly knihy Ekleziasticus, ktorou sme sa s priateľmi pri rôznych stretnutiach zabávali na úkor našich manželiek. Hlbšie štúdium biblie však ešte stále čakalo na svoj čas.

Pri jednej návšteve Slovenska som sa rozhodol pridať 3-kilovú knihu do svojho kufra. Nie že by v Kanade bola núdza o Biblie, tých je tu neúrekom. S touto však, ktorú kúpila mama v 50-tych rokoch, sa viazalo množstvo spomienok. Môj vzťah k Biblii sa v posledných rokoch mení. Začínam jej rozumieť. Začína to dávať zmysel. Rád si vypočujem názory iných na Starý a Nový Zákon, či už na seminároch, v literatúre

alebo na Internete. Nedávno, pri „surfovaní“ Wikipédie, som našiel niečo, s čím by som sa chcel s vami podeliť.

Na Štedrý deň r. 1968 Apollo 8 krúžilo okolo Mesiaca a palubné televízne kamery vysielali zábery „Matičky Zeme“, ktorá bola vzdialená asi 369.600 km. Apollo obletelo Mesiac 10x. Pri jednom oblete kapitán James Lowell poznamenal, že Zem vyzerá ako oáza uprostred obrovského tmavého priestoru. Poslovenčený a skrátenejší transkript záveru ich televízneho prenosu vyzeral nasledovne.

William Anders: „Začína nám mesačný východ slnka a všetkým obyvateľom Zeme by sme chceli poslať tento pozdrav. Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami. Tu povedal Boh, buď svetlo a bolo svetlo. Boh videl, že svetlo je dobré i oddelil svetlo od tmy.“

Jim Lovell: „A Boh nazval svetlo dňom a tmu nocou. A nastal večer a ráno prvého dňa. Potom Boh povedal, buď obloha a oddeluj vody od vôd. I urobil Boh oblohu a oddelil vody pod oblohou od vôd nad oblohou. A Boh nazval oblohu Nebom. A nastal večer a ráno druhého dňa.“

Frank Borman: „Potom Boh povedal, vody, ktoré ste pod nebom zhromaždíte sa na jedno miesto a ukáž sa súš. A stalo sa tak. A Boh nazval súš Zemou a vody Morom. A Boh videl, že je to dobré. A posádka Apollo 8 vám na záver želá dobrú noc, všetko dobré, radostné Vianoce a nech vás Boh žehná, vás všetkých, ktorí žijete na dobrej „Matičke Zemi““.

Ako mnohí viete alebo tušíte, podstatná časť pozdravu troch kozmonatov krúžiacich okolo Mesiaca súkmeňovcom na Zemi bola prevzatá z Biblie (Gen 1:1-10). Záznam tohoto pozdravu si môžete vypočuť na <http://www.youtube.com/watch?v=bnyNXLX8iA>.

Ja sa pripájam k tomuto pozdravu z pred 41 rokov a všetkým vám, čitateľom Slova z Britskej Kolumbie, či už patríte do tábora zástancov Biblie alebo pochybovačov, či odporcov, prajem veselú, pokojnú a požehnanú Vianoce a šťastlivý Nový Rok 2010.

Jožo Starosta

Stretnutie generácií v New Westminsteri

15. novembra 2009 sa zišli vo farskej hale členovia farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminster, aby si pripomenuli úsilie a prácu svojich už nežijúcich predchodcov a starých žijúcich farníkov, vďaka ktorým sa môžeme pravidelne stretať na slovenských sv. omšiach v našom útulnom kostolíku a pri rôznych národných, spoločenských, duchovných a kultúrnych stretnutiach vo farskej hale.

Stretnutie, pod vedením Fr. Juraja, pripravili členovia starej i novej farskej rady. Po výdatnom obede, ktorým sa úspešne predstavili mladé gazdinky, si prítomní vypočuli dojímavý príhovor pána Petra Levarského, v ktorom si zaspomínal na rodné Slovensko básňou Andreja Sládkoviča Detvan. Vyzdvihol zásluhy staršej generácie o zachovanie našej národnej identity a tiež poprial veľa pekných pokojných chvíľ generácii služobne i vekovo starších spolurodákov v kruhu nášeho farského spoločenstva.

Pán Jozef Starosta oživil spomienky pamätníkov premietaním fotografií z 30-tych až 70-rokov minulého storočia, ktoré dokumentovali národný, náboženský a spoločenský život našich predchodcov v Britskej Kolumbii. Mnohí z prítomných sa spoznali na fotografiách a podelili sa s nami svojimi spomienkami „z prvej ruky“.

Všetci prítomní sa zhodli na tom, že to bolo vydarené stretnutie, ktoré by bolo užitočné častejšie zopakovať. Na záver padol návrh z pléna, aby sme si spravili skupinovú fotografiu, ktorá môže budúcim generáciám slúžiť ako „historická“. Hoci na fotografii nie sú všetci zúčastnení, pretože nie všetci farníci, sú na nej zastúpené všetky vekové kategórie našich farníkov, od najmladších po najstarších.

Nebohý Fr. Viliam Lacko SJ, zakladateľ farnosti pred 50 rokmi, by sa určite tešil vidieť, že farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri aj po polstoročí je živou farnosťou a že počas sv. omše sa kostolom neozýva iba pekný slovenský spev, ale aj plač malých detí.

Teatro Tatro

Návštevníci ZOH 2010 budú môcť obdivovať umenie divadelnej skupiny Teatro Tatro zo Slovenska. Tento umelecký súbor bude vystupovať počas Kultúrnej Olympiády 2010 a svojim netradičným divadelným umením reprezentovať našu krajinu a obveselovať športovcov i návštevníkov ZOH 2010 vo Vancouveri, na Whistleri a v ďalších okolitých mestách.

Vystúpenia Teatro Tatro budú prebiehať na mobilnej scéne, ktorá nesie tajuplný názov „The Magical Theatrical Vending Machine“ - Zázračný Divadelný Automat. A že sa majú návštevníci ZOH 2010 na čo tešiť sa ukázalo v Nitre, kde malo Teatro Tatro generálku vystúpenia pred tým, než sa Zázračný Divadelný Automat vydal na cestu loďou naprieč Atlantikom. Spokojnosť nitrianskeho pouličného obecnstva je zárukou kvality vystúpení aj v prostredí ďalekého kanadského západu.

Režisérom predstavení je Ondrej Spišiak. Mobilnú scénu a kostýmy navrhol Fero Lipták. Zázračný Divadelný Automat dostal hmotnú podobu pod konštrukčným vedením Petra Kostoňa. Producentkou vystúpení Teatro Tatro počas ZOH 2010 je Marika Kovalčíková, Marika Productions Canada.

Predtým, než ich uvidíme naživo, nám herci Teatro Tatro, Robert Jakab, Martin Hanalka, Lukáš Latinák, Milan Ondřík a Milan Vojtela posielajú svoj pozdrav vo forme olympijských kruhov.

js

Z ľavej strany za Slovenskou Zástavou stoja p. Lawrence Keenan, riaditeľ a majiteľ školy CSLI, Timotej Oravec, študent zo Slovenska, p. Stanislav Lišiak, honorárny konzul Slovenska v Britskej Kolumbii a p. Jessie Macpherson, učiteľ.

My country by Timotej Oravec

I am here today to tell you a few interesting things about the country that I come from. My country is very young. Actually, my country is 2 year younger than me! It was made on January 1, 1993. My country is in the middle of Europe. Poland is above us, Hungary is below. Ukraine is one side, and Austria is on other side.

Tourist love to visit us and see the Danube River, Spis Castle, the biggest in Middle Europe, hot springs, and our beautiful cities, like the capital city Bratislava. Also, they come for ...my favorite, of course... skiing in the High Tatras Mountains.

Our food is also great to try. One of our best national foods is "bryndzove halusky". This is delicious pieces of potato mixed with some special sheep cheese, and wonderful bacon. Many people drink žincica with this. It is a drink made of sheep milk.

My country makes cars and electronics for big companies like Sony, Volkswagen, Samsung and Kia. Did you know that my country makes the most cars for people, in the world!

Also, Canada is happy to know us, because we give them so many great hockey players!

Our flag is made of 3-colored lines: white, blue and red. These represents harmony and independence. In the middle is our special symbol. It shows a double cross on top of 3-blue mountains. The cross shows our history and helps us remember 3-important saints from history: St. Benedict and 2-brothers St. Cyril and Methodius. They made our first language, and brought Christianity to Slovakia. The 3-mountains show our 3 big mountains: Tatra, Matra, Fatra.

Our flag is very important to us, because it shows our independence, it shows unique identity. We used to be a part of another country, called Czechoslovakia. But since 1993, there was a separation and now Czech Republic is beside us, and we are the country of Slovakia.

Tento preslov predniesol Timotej Oravec pri príležitosti prezentácie slovenskej zástavy v škole CSLI.

Poznámka redaktora: Predstavme si, že máme 18 rokov a že nám treba povedať pár slov o našej krajine a o našej zástave pred publikom, v ktorom možno mnohí nemajú ani potuchy o našom územne malom Slovensku. Ako by sme my opísali našu krajinu s použitím 330 slov? Myslím, že sa to Timotejovi Oravcovi podarilo celkom dobre ...

Slovensko súčasťou prikrývky národnosti

Viete, že na svete neexistuje krajina, ktorej obyvateľ by nežil v Kanade? Umelkyňa Esther Bryan by vám o tom vedela rozprávať. Práve v jej myšli sa pred viac ako desiatimi rokmi zrodil projekt s názvom „Quilt Of Belonging” alebo ak si to poslovenčíme „Prikrývka príslušnosti”.

Hlavná aktérka spomenutého projektu, Esther Bryan, rodená Gazdík sa narodila vo Francúzsku americkej matke a slovenskému otcovi, ktorý utiekol pred komunizmom. Obidvaja rodičia pracovali ako misionári. Po desiatich rokoch, Esther a jej početná rodina emigrovala do Kanady.

V roku 1995 sa spolu so svojim otcom rozhodla navštíviť Slovensko, ktorý svoju rodnú krajinu a svojich príbuzných nevidel viac ako 40 rokov. Táto cesta na Esther veľmi hlboko zapôsobil a dojmy z prelomu životnej skúsenosti vyjadrila v koláži nazvanej „Návrat” (Return). Koláž obsahovala textil, kresby, maľby a literárne formy.

Túžba ľudí vyrozprávať svoje životné príbehy a tiež aj túžba zodpovedať si základné otázky, typu: „Kde je môj domov?” a „Kde patríť?” priviedla pani Esther na brilantný nápad. Rozhodla sa vytvoriť prešívanú prikrývku, ktorá by v jednom celku, a pritom oddelene, zobrazovala všetkých pôvodných obyvateľov Kanady (the First Peoples) ako aj každú inú národnosť žijúcu v Kanade. Avšak hlbším zámerom autorky bolo upozorniť na fakt, že „našou jedinou skutočnou príslušnosťou je byť súčasťou Božej rodiny” a „Quilt Of Belonging” je súčasne pozvaním poznať Boha, podieľať sa a mať svoje miesto v božej rodine.

Projekt začal v jeseni 1998. Imigračné záznamy dosvedčili, že v Kanade žije aspoň jedna osoba každej

národnosti sveta.

Hľadanie dobrovoľníkov ochotných spolupracovať na tomto projekte a zhotovovanie jednotlivých blokov trvalo viac, než šesť rokov. Výsledkom je 36 metrov dlhá a 3 metre široká prikrývka s 263 blokmi. Toto kolosálne umelecké dielo je vystavené v Kanadskom múzeu civilizácie v Gatineau, Ottawa.

Pre nás, Slovákov žijúcich v Kanade je potešujúce, že sme tiež zastúpení na prikrývke príslušnosti v podobe slovenského bloku, ktorý vyhotovila pani Esther Bryan v spolupráci s pani Elenou Mirgovou. Blok zobrazuje početné slovenské regionálne výšivkárské štýly v tradičnej žltej, oranžovej a červenej farbe. Slovenské symboly sú v obsiahnuté v každom rohu výšivky. Holubica symbolizuje pokoj, srdce prehlasuje víťazstvo nad nepriazňou osudu cez lásku k druhým. V hlavnom hornom rohu je emblém so slovenským národným znakom.

No a pre nás, Slovákov žijúcich vo Vancouveri a okolí a tiež pre tých, ktorí sa chystajú navštíviť ZOĤ 2010 vo Vancouveri je dobre vedieť, že tento unikátny výtvor budeme môcť vidieť „naživo” v Surrey Art Gallery v dňoch 23. januára až 4. apríla 2010.

Mária Vrabčoková

Viac fotografií na www.sk-bc.ca/node/712 a www.quiltofbelonging.ca

Náboženský život Slovákov v Kanade

Kniha „Náboženský život Slovákov v Kanade” je tretie dielo projektu „Slováci v Kanade”. Predchádzajúce dve publikácie „Slováci v Kanade svojimi očami” a „Vojvodinskí Slováci v Kanade” boli venované životu a pôsobeniu Slovákov v Kanade vo všeobecnosti. Kniha Ondreja Miháľa „Náboženský život Slovákov v Kanade” prezentuje na 184 stranách podrobnejšie informácie o náboženskom živote Slovákov v Kanade a jeho vplyve na ich život.

V knihe je predstavená krátka história Slovákov v Kanade. Ranní slovenskí prisťahovalci si pri príchode do Kanady so sebou priniesli iba málo okrem odhodlania tvrdo pracovať – svoju vieru v Boha, slovenskú bibliu a kufor s osobnými vecami a pár kusmi oblečenia.

Pre väčšinu z nich bola cesta do Kanady nádejným krokom vychádzajúcim z presvedčenia, že tam nemôže byť horšie ako v kraji, odkiaľ prichádzali. Niektorých zastihla krutá smrť a ich telá ležali v zabudnutých hrobách v západnej Kanade. Len málokto si uvedomil, aká neistota ich čaká v nekonečných priekopách či Skalistých horách.

Podstatná časť knihy prezentuje vývoj a budovanie farností a kostolov, ktoré sú od počiatkov dodnes spojené so zdravým stavom slovenskej komunity po celej Kanade. V Kanade rovnako ako v ostatných krajinách, kam sa Slováci prisťahovali sa komunity vytvárali okolo kostola alebo aspoň náboženských spolkov. To znamená, že Slováci katolíckeho či evanjelického vierovyznania si vytvorili svoje farnosti.

Ekumenická spolupráca Slovákov začala skôr v Kanade ako v starej vlasti, pretože ich bolo v jednotlivých mestách menej ako doma, a tak boli donútení spolupracovať pri verejných vystúpeniach Slovákov v Kanade. Keď bol počet Slovákov akéhokolvek vierovyznania dostatočný, pocítili potrebu vytvoriť si vlastnú farnosť. V čase najväčšieho rozmachu existovalo v Kanade viac ako 20 slovenských kostolov, v ktorých sa po slovensky šíriло slovo Božie. Prešlo takmer 80 rokov od príchodu prvých Slovákov, kým sa dospelo k takémuto počtu kostolov. Zlaté obdobie sa datuje od konca päťdesiatych do polovice sedemdesiatych rokov 20. storočia, trvalo teda okolo 25 rokov.

Kniha odzrkadľuje aj súčasnosť Slovákov v Kanade. Slovenčina sa vytráca zo slovenských kostolov a v mnohých prípadoch zanikajú i samotné kostoly. Vyše 60 slovenských komunít, ktoré sa spoliehali na misionárske služby slovenských jezuitov, bolo po ich odchode z Kanady v roku 1999 ponechaných samých na seba. Nové tisícročie neprinieslo pre slovenské kostoly nič dobré. Starnutie farníkov, asimilácia ich detí a vnúť a klesajúci počet členov slovenských farností viedli k tomu, že mestá ako Winnipeg, Sarnia, Windsor, Welland, Markham a Montreal ostali bez slovenského kostola či farnosti. Kostoly a farnosti v ostatných mestách zatiaľ prežívajú, len farnosť sv. Cyrila a Metoda v Mississauga v Ontariu a farnosť sv. Cyrila a Metoda na západe Kanady v New Westminster môžeme označiť za naozaj živé a prosperujúce.

Ondrej Mihál

Prezentácia slovenskej zástavy v škole CSLI

Vo štvrtok 22.10.2009 sa uskutočnila prezentácia Slovenskej Zástavy v škole CSLI (Canadian as a Second Language Institute - www.csl.com), vo Vancouveri, pri príležitosti 3-mesačného štúdia prvého slovenského študenta Timoteja Oravca, ktorý je na Slovensku študentom „Športového gymnázia”, v Banskej Bystrici, nádejou slovenského lyžovania a začal študovať v CSLI. Tohto roku obsadil 3. miesto na Juniorských majstrovstvách sveta v trávovom lyžovaní, ktoré je akreditované svetovou lyžiarskou federáciou FIS.

Prezentácia zástavy sa uskutočnila za prítomnosti honorárneho konzula Slovenskej Republiky v provincii Britská Kolumbia, pána Stanislava Lišiaka a jeho manželky, ktorých za prítomnosti učiteľov a 150 študentov z celého sveta privítal riaditeľ a majiteľ školy pán Lawrence Keenan, ktorý

tiež poďakoval za zástavu a ďalšiu spoluprácu so Slovenskom.

Timotej Oravec, po predstavení svojim učiteľom p. Jeese Macphersonom, mal krátky príhovor o Slovensku a o histórii Slovenskej Zástavy, ktorá je vyvesená v priestoroch školy CSLI. Táto škola bola založená v roku 1992 a nachádza sa v centre Vancouveru, v Yaletowne, v blízkosti BC Place, kde bude otvárací a záverečný ceremoniál Zimných Olympijských Hier 2010. CSLI ponúka 10 stupňov výučby angličtiny. So zameraním na prípravu pre všetky stupne štúdia v Kanade, taktiež pripravuje študentov pre medzinárodnú akceptáciu na skúškach TOEFL, TOEIC, IELTS a Cambridge na celom svete.

Heslom školy je „Uniting the World with English” (Zjednotiť svet Angličtinou).

Stanislav Lišiak, Honorárny konzul

Slovenská sv. omša

je každú nedeľu o 11.00 hodine

v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue

New Westminster

tel. (604) 526-7351

<http://www.sk-bc.ca/cyrimetod.org/>

Moje najsilnejšie zážitky z cesty po BC

V jedno septembrové popoludnie mi zazvonil telefón a Roman Kinček mi povedal, že je tu horolezec Fero Kele zo Slovenska a že príde večer do New Westminsteru a že či by som sa s ním nechcel stretnúť. Rád sa stretám s krajanmi zo Slovenska, vždy prinesú so sebou „vôňu domova“.

Meno Kele bolo kdesi v hĺbke asociatívnej pamäti spojené z Himalájami, ale žiadne podrobnosti som odtiaľ nevedel vydolovať. Prisľúbil som, že prídem a som rád, že som prišiel. Stretol som človeka, s ktorým by som sa nebál „uviazať na to isté lano“ ani pri lezení ani v každodennom živote.

Z nášho stretnutia vznikol tento rozhovor.

Vitajte medzi nami, pán Kele. Čo dobré Vás priviedlo do New Westminsteru?

Som tu so skupinkou „vrchárov“, s Jarom Oršulom, významným spoluorganizátorom našich horolezeckých výprav (dva razy Mount Everest a iné), s Milanom Šimuničom, horolezeckým expedičným lekárom (Everest '84 a iné) a Jožkom Nemčekom, cestovateľom a kameramanom našej výpravy. Vraciame sa domov po trojtýždňovom pobyte v Britskej Kolumbii.

Ste skúsený cestovateľ a horolezec. Ako na Vás zapôsobil tento „ďaleký západ“ Kanady?

Na naše dlhej ceste sme „nakukli“ do najvzdialenejších kútov v rozľahlej Britskej Kolumbii. Vzrušila ma cesta z Williams Lake do Bella Coly, k jazeru Chilko (Chilko Lake). Jazda z Revelstoke dolinou k priehrade Mica až ku Kinbasket Lake bola pre mňa a mojich priateľov hlbokým zážitkom.

Jedinečné sú jazerá a vodopády. Môžem sa pochváliť, že som videl všetky najznámejšie vodopády sveta, ale len po prvý raz som mohol obdivovať najvyšší vodopád v Kanade. Vodopád Takakkaw v Yoho National Park sa rúti z výšky takmer 400 metrov. Rovnako pohľad na 141 metrov vysoký a grációzný Helmckenov vodopád vo Wels Gray Park vo mne zanechal hlboký dojem.

Všetci v skupine sme vrcháři. Ja sám som obdivoval vrchy na všetkých kontinentoch. Ale niektoré pohľady najmä na Skalisté hory ma prekvapili. Doslova nám vyrazil dych pohľad na takmer štyritisíc metrov vysoký Mt. Robson (3 954 m). Prichádzali sme k nemu od západu. Skoro ráno. Veľké relatívne prevýšenie a nežná čiapočka oblakov, ktorá zahalovala vrchol, vytvárali obraz ako z veľkej knihy o veľhorách.

V čom sa Britská Kolumbia líši od Slovenska?

Hoci som scestovaný geograf, silne na mňa zapôsobil rozľahlosť BC. Vzdialenosti sa tu chápu inak a rýchlo som sa im podrobil. Veď ísť na Slovensku autom z Bra-

tislavy do Košíc, či do Prešova je takmer „celodenné podujatie“... V Britskej Kolumbii sme aj niekoľko sto kilometrov vzdialenosti považovali za bežné.

Čo bolo počas týchto troch týždňov pre Vás najviac prekvapivé?

V Britskej Kolumbii som bol viac razy, ale nikdy som neprišiel do BC s cieľom „túlať sa“ a poznávať prírodu a ľudí. Za tri týždne sme najazdili s karavanom do 6000 km. A hneď prvé „naj“... ohľaduplnosť vodičov. Nestretli sme „piráta“, alebo vodiča, ktorý by nerespektoval dopravné a etické princípy na ceste! A voči našim dvom – trom drobným chybičkám boli neuveriteľne tolerantní a ohľaduplní. To sa doma na Slovensku nemôže – až na výnimky – stať.

Precestoval som Nórsko s jeho fjordmi, Južný ostrov Nového Zélandu aj bizarné zákutia na juhu Čile. A teraz som musel medzi tú krásu „vložiť“ západné pobrežie Britskej Kolumbie. Medzi najkrajšími, mimoriadne členitými pobrežiami sveta má mimoriadne zvláštne postavenie.

Plavba trajektom z Port Hardy do Prince Rupert bola pre nás úchvatná. A pre mňa samozrejme zostane pohľad na chrbty veľrýb a gejzíry, ktoré vystrekovali, nezabudnuteľným zážitkom. Plavba trajektom do Prince Rupert bola úchvatná. Len slniečko bolo skúpe na svoje lúče.

Zapôsobil na mňa, aj na mojich spolucestovateľov, čistota krajiny. Neuveriteľné (až na mizivé výnimky) a predsa pravdivé! Stavili sme sa s priateľmi, že kto nájde prvý plastový fľašu, igelit... dostane fľašu najlepšieho vína... Nevyhral nikto.

A čo živočíšna ríša na západe Kanady?

Tešili sme sa zo stretnutia s dvomi čiernymi medvedmi, s úžasným losom a s orlom bielohlavým. Na hnedých medveďov sme nemali príliš veľké šťastie. Na Slovensku sú však hnedé medvede premnožené, tak sme si povedali, že by sme si ich po návrate domov mali ísť pozrieť niekde pod Kráľovu hoľu.

Na kontajneroch v kempingoch a na odpočívadlách nás zaujal slogan – Fed bear – is death bear. (A to azda platí o všetkých živých tvoroch!)

Najviac nás však uchvátilo pozorovanie ľahu lososov a ich prekonávanie perej a vodopádov.

Jozef nakrúca na ľadovci Athabasca.

Pozorovať lov lososov bolo vzrušujúce.

Aj z tohoto lososa sa nám kúsok ušlo!

Pozorovali sme ich na viacerých miestach. Napríklad pri Moricetown, alebo vo Fraser Canyon.

A stretnutia s krajanmi?

Bolo ich viac, spomeniem aspoň tie najsilnejšie a... najmilšie.

Jedno z nich bolo stretnutie s Jurajom Kopanickým, vašim kňazom tu v New Westminsteri. Poznal som ho zo Slovenska, z mojej návštevy na fakulte v Badíne, ako bohoslovca. Nevideli sme sa však roky a ja som vôbec netušil, kde sa mi stratil... Pomohol mi ho nájsť Roman Kinček, ktorý nám poskytol azyl pred odletom z Vancouveru domov a ktorý ma dovezol na svätú omšu do New Westminster. Otec Juraj ma predstavil prítomným veriacim a podnietil tak milé rozhovory s krajanmi.

Veľmi milá bola aj príhoda počas našich potuliek. Odpočívali sme pri jednom jazere na ostrove Vancouver. Kempoval tam jeden manželský pár. Rozprávali sme sa po anglicky. Keď sa pani dozvedela že sme zo Slovenka, povedala: Môj starý otec bol Slovák. Z Pribyliny. A naučil ma takúto riekanku, „Hojda, hojda, hojda, padla myška z pôjda“. A to je jediné, čo viem po slovensky...

Rozhovor s Františkom Kele viedol Jožo Starosta

Máme sa na čo tešiť

Pred viac ako rokom, v septembri 2008, dosiahli slovenské hokejové reprezentantky neobvyklý výkon. Zvítazili nad reprezentačným družstvom Bulharska 82:0. Dosiahli tým najvyšší výsledok v ženskom hokeji a celkovo druhý najvyšší v histórii Medzinárodnej Federácie ľadového hokeja. Stalo sa tak 6. septembra 2008 v lotyšskej Liepaji, kde sa naše hráčky zúčastnili predolympijskej kvalifikácie.

Podľa TASR, v stredu 28. októbra 2009 dostali hokejistky oficiálne potvrdenie, že tento výkon bol zaznamenaný v Guinnessovej knihe rekordov. Manažérka ženskej reprezentácie Ľubomíra Kožanová konštatovala, že toto víťazstvo je tiež zapísané v historických tabuľkách IIHF a je to jedinečná vec, ktorou sa môže slovenský hokej pochváliť.

(Hmm, 60 minút čistého hracieho času krát 60 sekúnd je 3600, deleno 82 sa rovná 43,9. To znamená, že naše hokejistky strelili v priemere každých 44 sekúnd jeden gól... – pozn. redaktora)

Máme sa teda na čo tešiť. Tieto slovenské dievčatá budeme môcť vidieť na vlastné oči vo Vancouveri, a to nielen na olympijských zápasoch, ale tiež v dvoch priateľských hokejových zápasoch pred olympiádou, ktoré zorganizovala naša krajanka Marika Kovalčíková a v ktorých sa naše hokejistky stretnú s Ruskom, v Langley Event Center 8. februára a s Fínskom 9. februára 2010 v Delte.

Želáme našim dievčatám, aby ich chuť striedať góly neprešla a aby každému súperovi nastriekali desatinu alebo aspoň dvadsiatinu toho, čo nadelili Bulhárkam. V každom prípade - máme sa na čo tešiť...

js

Top 10 Reasons To Use Social Media

Social media is a group of Internet-based applications that allow the creation and exchange of user generated content. You certainly heard names like Blogger, Twitter, Facebook, LinkedIn, MySpace, Wikipedia, Digg, YouTube ... These, and many similar applications, are „Social media“. Why to use Social media? Is it not wasting of your time? Here are 10 reasons why you may want to be part of social media population.

#10 Branding Yourself as an Expert - We are experts in something. Use and share your knowledge to connect with people looking for answers. Provide links to free related articles.

#9 Lead Generation - Connect with your current network, your contact can refer you to others. Join or start groups in your target demographic.

#8 Targeting Specific Demographics/Industries/Companies - Use keywords and advanced search to find your niche. Locate and access customers.

#7 Easy Market Research - It is quick and easy, but only after you defined your target audience and goals. Develop skill in „Social Listening“.

#6 Events - Find new events. Promote your events to wider audience.

#5 Search Engine Optimization - Build your website's ranking by cross-linking on all sites. Use proper

and consistent keyword/phrases for your audience.

#4 Promotions - Engage online customers with special deals, promotions, daily specials, contests etc.

#3 Customer Service - Social networking elevates customer service to a new transparent level. Provide a record of frequently asked questions.

#2 Recommendations - Recommending people/business shows good will with referrals.

#1 Ignoring Social Media Can Hurt You - People are online talking about „everything“, perhaps about your brand. Your customers, your potential customers and your competitors ARE online.

Source: www.socialmediaworks.net
Pavol Hollosy, Investment Advisor

Čvirikajte s nami

www.twitter.com/SlovoWord

Zaneprázdnený Ježiško

Vo veľkom meste žije malé dievčatko so svojou mamičkou v niekoľkoposchodovom dome. Je začiatok decembra a malé dievčatko sa teší na blížiacu sa Vianoce. Každý večer zaspáva s jednou veľkou túžbou, ktorú jej Ježiško tento rok určite splní. Prstienok s kominárikom, ktorý prináša ľuďom šťastie, je to, o čo dievčatko prosí Ježiška ...

Konečne je tu ten Večer. Magický Večer

s krásnym vianočným stromčekom, so stolom plným dobrého jedla a hlavne s darčekmi, ktoré si sedia v peknom zátíší pod vyzdobenými vetvičkami... Dievčatko by najradšej bežalo k balíčkum, ale ešte predtým musí toľko vecí urobiť. Pomodliť sa, navečerať, a zase pomodliť. Vlastne sa poďakovať Ježiškovi za všetku tú štedrosť a krásu.

A konečne! Netrpelivé prstečky horúčkovo vite rozbaľujú balíčky. Z jedného zažmurká vlasatá bábička, z druhého sa vykotúla krásne pomaľovaná lopta, z ďalšieho sa vynorí obrovská rozprávková kniha ... a...a... dievčatko sa rozplače. Mamička sa čuduje, a tiež trochu hnevá. „Ty si ale nevďačné dievčatko. Dostala si toľko krásnych vecí a ty plačeš!“ - „Ale, keď Ježiško zabudol na ten prstienok!“ narieka dievčatko...

Zrazu niekto zaklope na dvere. Susedka, mamičkina priateľka, prišla zaspievať koledu. „Narodil sa Kristus Pán, veselme sa...“ jej zamrzne na perách, keď vidí uplakané dievčatko.

Mamička jej vysvetľuje, že Ježiško zabudol na prstienok s kominárikom. „Chudák Ježiško! Je taký zaneprázdnený!“ - dodáva mamička a v duchu myslí na seba. Nuž veru odvtedy ako im zomrel otecko, na mamičku je toho veľa. Ešte dobre, že má takú dobrú susedku, ktorá jej veľmi pomáha. Susedka vezme dievčatko na ruky a odchádza... „My sa hneď vrátíme!“, zvolá žmurknúc na mamičku.

Za pár minút sú obidve naspäť. Dievčatko beží k mamičke s rozžiarenými očami, držiac v rúčke malú krabičku, z ktorej vykúka strieborný prstienok s kominárikom... „Predstav si mami“, vysvetľuje dievčatko. „Ježiško na ten prstienok nezabudol. On si len poplietol poschodie.“

Natasha Nagy

Ako sme kupovali nehnuteľnosť v divočine

Hoci pred príchodom do Haines Junction som nikdy nehnuteľnosť nekupoval, mal som predstavu ako to väčšina ľudí robí – cez realitné kancelárie, agentov, webové stránky... V Junction je to však iné

Ako hľadať

Realitky sa tu nepoužívajú a človek je odkázaný sám na seba: hľadať miesta, dohadovať prehliadky, dojednávať cenu, presvedčať inšpektorov z Whitehorse aby sem prišli...

A pri hľadaní treba zabudnúť na „štandardný“ MLS. Tu sa nehnuteľnosti predávajú na nástenke na pošte – a len v prípade núdze na webových stránkach typu „predaj vlastníkom“.

Čo čakať

Pri kúpe domu v „civilizácii“ sa človek pýta na výhľad, krb, balkón alebo terasu, vek budovy, boileru, či stav strechy.

V Junction však treba začať od úplného začiatku: Je dom dokončený? Odkiaľ berie vodu: z miestneho rozvodu, má vlastnú studňu, alebo treba vodu dovážať v cisterne? Je dom napojený na kanalizáciu, elektrinu, telefón? Odhrňa sa k nemu v zime cesta? Má pec na drevo? (Kúrenie drevom je najlacnejšie.) Odpoveď na žiadnu z týchto otázok nie je istá.

Typy nehnuteľností sú tu tiež iné než vo Vancouveri, tam sa hovorí o rodinných domoch, duplexoch, bytoch... tu o dreveniciach, maringotkách, moteloch...

Aj sme sa na jeden motel boli pozrieť. Na dverách sme našli odkaz pre potenciálnych kupcov: „... ak vidíte modré auto, som doma... vojdite dovnútra, na konci chodby nájdete plechovky a príbory, začnite robiť riadny hluk, ja vás začujem a prídem...“

Svojpomoc

Hoci v Junction je pár kontraktorov, ktorí domy stavajú a opravujú, mnohí ľudia si robia veci svojpomocne. A keď píšem „svojpomocne“, myslím svojpomocne – nie

ako vo Vancouveri, kde ľudia povedia „staviam si dom“ a myslia pri tom „organizujem robotníkov“.

Tu máme známych, ktorí – v dnešnej dobe – kopali základy ručne, robili si elektrifikácie skúšky, chodili na kurzy na stavbu zrubov alebo trávili víkendy kľúčením lesa na mieste svojho budúceho bydliska.

Slávnostná chvíľa

Keďže my sme sa rozhodli pre dokončený príbytok so všetkými inžinierskymi sieťami, v duchu Yukonskej svojpomocnosti sme aspoň najali Nadino otca ako právnik na prípravu kúpno-predajnej zmluvy.

Keď bol čas zmluvu podpísať, všetci sme sa zišli u jej strýka... a ja som nevedel či sa smiať, plakať, alebo od všetkého utekať.

Domáce psy sa naháňali so psami predávajúcej (tu sa bez psov nerobí nič), brechali po sebe, čím spúšťali hlukom aktivované bosorky pripravené pre nadchádzajúci Halloween.

Nadia sa snažila vytlačiť poslednú verziu zmluvy, ale tlačiarňu došiel atrament a na obrazovke sa objavovala hromada chybových hlášok. Samozrejme, že to muselo byť na Macintoshi a nikto poriadne nevedel, čo s tým robiť.

Navyše sa v tlačiarňu zaseklo asi dvadsať listov papiera, ktoré nápomocný strýko hneď začal kliešťami vyťahovať.

Tlačiareň sa šmýkala zo stola a zatiaľ čo som ju jednou rukou pridržal, v druhej ruke som mal telefón – volal mi jeden z mojich zákazníkov, že či by som sa na niečo mohol okamžite pozrieť.

Nový život

Nikdy som si nebol istý či by som radšej býval v dome alebo v byte. To, že

moje prvé „vlastné“ bývanie bude maringotka v trailer parku, som ozaj nečakal.

Maringotka je to však udržiavaná, s parketami, „normálnymi“ stenami a z vnútra vyzerá ako normálny byt. To, že označenie teplej a studenej vody je na niektorých kohútikoch opačne, alebo že kuchynská linka bola moderná za čias Elvise, sú ozaj drobnosti.

Jediným vnútorným znakom že ide o maringotku je nepomerne veľká kúpeľňa – s dvoma dverami a oddelenou vaňou a sprchovacím kútom – ale to je vraj súčasť mentality obyvateľov trailer parku, podľa ktorej je najdôležitejší veľký televízor a ešte väčšia kúpeľňa.

Na jar s tou nepomerne veľkou kúpeľňou ale niečo spravím. Ešte neviem či k maringotke niečo pristavím, alebo či kúpeľňu zmenším – ale zastrájam sa, že to budem robiť naozaj svojpomocne. To už tu budem rok a budem sa musieť začať správať ako miestny.

Andrej Doboš

- Haines Junction je vstupnou bránou do spektakulárnej divočiny v pomerne blízkej vzdialenosti od hlavného mesta Yukonu – Whitehorse (145km).
- Yukon má 474.711 km štvorcových (10x viac ako Slovensko). Žije tam asi 30.000 obyvateľov (180x menej ako na Slovensku). To znamená, že na rovnakom území, na ktorom na Slovensku žije 1800 ľudí, na Yukone žije iba 1 človek.
- V Haines Junction žije 589 ľudí (2006 census), z toho je 240 pôvodných obyvateľov (Indiánov), 25 Číňanov, 10 Filipíncov a jeden Slovák (ten tam ešte nebol v 2006).
- V Andrejovej vekovej kategórii (30-39) tam žije 31 chlapov. On sám je asi jediným matematikom, počítačovým a informačným špecialistom v Haines Junction (podľa 2006 censusu tam nebol nikto).

Koniec príbehov z nášho poľa

Dni, mesiace i roky na našom gazdovstve ubiehali rýchlo. Stáda nám rokmi pribúdalo, včeláriť sme prestali lebo zisk z toho bol veľmi malý a práca veľká a namáhavá. Lexa, nášho verného strážcu, sme našli raz po príchode z práce pri jeho búdkke mŕtveho. Pochovali sme ho v peknom prostredí v kúte pozemku pod stomy. Zostala nám ešte krívu júca fenka Blackie, ktorá Lexov hrob často navštevovala. Spočiatku sa ho pokúšala aj vyhrabať, ale neskôr len sedávala dlhé chvíle na jeho hrobe. A tak čas plynul, sedemnásť rokov gazdovania popri každodennej práci na univerzite ušlo ako voda.

Spomínané roky boli však popri práci poprepletané rôznymi zábavnými podujatiami najmä nášho slovenského spolku, ktorý bol veľmi aktívny v združovaní utečencov zo Slovenska. Štát z počiatku podporoval spolky i finančne, bola potrebná len iniciatíva a organizácia. Boli sme poväčšine mladí, pracovití, vzdelaní a väčšina z nás našla spoločenské prostredie len medzi svojimi, teda Slovákmi. Tam sme si rozumeli najlepšie, mali rovnakú minulosť, problémy a ak bolo treba, hľadali sme pomoc a radu medzi najbližšími priateľmi.

Každú druhú nedeľu sme mávali slovenskú svätú omšu s otcom Kadlecom v malej kaplnke, kde po jej skončení sme si pri káve a koláčiku predebatovali posledné novinky so známymi. Známi sme si boli vlastne všetci, pretože nás nebolo veľa a my, verní, sme sa tam stretali pravidelne.

Spolok organizoval v letnom období viaceré pikniky v horách v prekrásnych,

skvele vybavených skupinových kampoch. Tam sa nás, Slovákov, zišlo oveľa viac než v kostole. Počas dňa prebiehali rôzne organizované hry pre deti s odmenami, dospelí hrávali futbal a volejbal. Každý sa tešil na večerný a nočný táborák, kde sme si posadali okolo vatry, nad ktorou sa pieklo prasiatko, živánka, klobásky alebo aspoň zemiaky a či „marshmalows“. Za zvuku harmoniky sme sa rozospievali na celé hrdlá, až sa hora ozývala slovenskými ľudovkami. Bývalo nám veselo a k veselosti dopomohlo víno i niečo tuhšie, každý podľa chuti, čo mal rád. Keď nás zunoval spev alebo harmonikár potreboval oddych, začali padať rôzne vtipy a dobrých vtipkárov sme mali neúrekom. Vtedy sa okolitá hora ozývala búrlivým smiechom. Pretože to bol skupinový kamp, bola tam iba naša skupina a nerušili sme hlukom iných, mohli sme sa baviť i do rána, ako bývalo zvykom na Slovensku. Pre nocľah sme mali spočiatku svoje stany, alebo autá, neskôr sme prichádzali viacerí s cestovnými karavanmi.

Okrem zábavných piknikov sme často organizovali spoločné túry do hôr, ktorých je v krásnej západokanadskej prírode veľa. Zima nám trvala dlho, preto i zimných podujatí bolo viac: Mikuláš, Katarínska a Novoročná zábava, spoločné lyžovania, preteky mladších Slovákov na lyžiach a samozrejme časté vzájomné návštevy u priateľov, ktoré boli spojené s dobrými večerami.

Áno, roky ubiehali a ubiehajú rýchle. Blížil sa koniec „povinnnej práce“, blížilo

sa dôchodkové obdobie. Začiatkom deväťdesiatych rokov začala slabšia hospodárska kríza, školstvo – univerzita riešila problém posielaním starších zamestnancov do predčasného dôchodku a k nim sme patrili i my. V peknom prostredí sme strávili každý 22 a 25 rokov. Za ne sme skutočne vďační našej novej vlasti – Kanade. Dala nám možnosť pracovať v poli, ktoré bolo najbližšie k nášmu vzdelaniu i napriek tomu, že sme spočiatku jazyk krajiny, angličtinu, neovládali. Ja som si popri práci prehĺbila záujem o maľovanie, ktoré som si ako poklad odniesla do rokov dôchodku.

Náš majetok - dvadsať akrov poľa, 16 kráv, dom a trojgaráž nám prichádzalo predať. Keď dôchodok, tak odpočinok! Keď odpočinok, tak na staré kolená teplejší kraj! Keď teplejší kraj, tak ospievaná najjužnejšia a najzápadnejšia časť Britskej Kolumbie, kde brehy pevniny obmýva Pacifik, ktorý ju v lete chladí a v zime zohrieva! Pôjdeme tam, kde sú naše deti. Veru tak!

Všetko sa podarilo, žijeme si tu ako na nekonečnom výlete. Prechádzky po blízkom pobreží zálivu končiace kávičkou a koláčom v našom turistickom mestečku, White Rock, radosť zo záhradky, v ktorej kvitnú počas roka magnólie, azalky, rododendrony a mnoho, mnoho iných pestrých kvetov, radosť z novo namaľovaných obrazov, radosť z vnučky a detí. Život v peknom prostredí je krásny aj so svojimi starosťami a bolesťami! Len škoda, že dni bežia tak rýchle a s nimi sa kráti aj naša životná dráha.

Marta Styk

Pod'akovanie

Pani Marta Styk bola podľa slov Otca Kadleca jednou z najčinitejších Sloveniek v slovenskom spolkovom živote v Calgary. Po príchode do Vancouveru (White Rock je najjužnejšia časť Veľkého Vancouveru) sa hneď aktívne zapojila do miestneho spolkového a farského života. Donedávna bola činnou členkou farskej rady pri Kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminster.

Nie som veľký odborník na maľby vodovými farbami. Vždy keď som sa snažil niečo namaľovať, tak sa mi farby prelievali a zlievali a vznikla z toho veľká machuľa. Maľby pani Marty ma však oslovili. Pozrite sa aj vy na <http://fineartamerica.com/profiles/marta-styk.html> a posúďte sami.

Pri skončení „Príbehov z nášho poľa“ cítim, že mi bude trochu smutno za krávkami Jahodou a Malinou aj za bujačikom Honckom, s ktorým určite veľa čitateľov spolupracovalo...

Pani Marta, ďakujem Vám veľmi pekne, v mene všetkých našich čitateľov, za to, ako ste obohatili Slovo z Britskej Kolumbie svojimi príbehmi. Bolo to milé, úsmevné, nevťeravé, oddychové čítanie, ktoré si aj moje dcéry, ktoré už toho veľa po slovensky nečítajú, veľmi pochvalovali. Prajem Vám veľa zdravia, pokoja a hlavne času, ktorý chcete venovať maľovaniu a tiež písaniu novej série rozprávok pre náš časopis.

Jožo Starosta, redaktor

Potulky maséra - 2.časť

Viliam, v minulom čísle sme skončili situáciou v Kuvajte po Tvojom príchode to tejto pomerne exotickej krajiny krátko po vojne v Perzskom zálive. Už vieme, že si bol jediným profesionálnym športovým fyzioterapeutom v klube Fahahel, kde Ti časom vytvorili ideálne pracovné podmienky. Ako sa vyvíjala Tvoja kariéra v ďalšom období?

Po nejakom čase ma v rehabilitačnom centre nášho klubu začali navštevovať športovci z celého Kuvajtu. Začal som byť populárny vo viacerých športoch. Napokon to dopadlo tak, že po troch rokoch môjho pôsobenia v športovom klube Fahahel ma pozvali pracovať do futbalovej reprezentácie. Mal som obrovské šťastie, lebo v tom čase pôsobil v Kuvajte aj jeden z najlepších futbalových trénerov v bývalom Československu, Milan Máčala. On tiež dostal ponuku pracovať ako reprezentačný tréner. Je to úžasný človek a vynikajúci tréner.

Mám dojem, že futbalová reprezentácia Kuvajtu práve v deväťdesiatych rokoch 20. storočia zaznamenala výrazný vzostup.

Veru tak, počas Máčalovho pôsobenia v reprezentácii dosiahol Kuvajt najväčšie úspechy v histórii. Dvakrát sa nám podarilo získať Galfský pohár (futbalový šampionát arabských krajín). Prvýkrát to bolo v Bahrajne a druhýkrát v Katare. Po každom víťazstve sme sa vrátili späť do Kuvajtu špeciálom kuvajtského emíra.

Ten nás osobne čakal na letisku! Z letiska sme odchádzali autobusom s otvorenou strechou a popri ceste z letiska stáli ľudia z celej krajiny. Pripadalo to, akoby sme vyhrali majstrovstvá sveta. Ťažko sa to opisuje. Ale bolo to krásne. Potom nás kuvajtský emír, čo je v podstate ich kráľ, pozval všetkých na obed do jeho paláca. Vraj sme tam boli prví zahraniční športoví pracovníci v histórii krajiny.

Futbal, zvlášť ten reprezentačný, je spojený s cestovaním. Isté to nie je inak ani v Kuvajte...

Počas tých rokov, čo som robil pre kuvajtskú reprezentáciu, som s ňou precestoval okolo 60 krajín sveta, hlavne v Ázii, v Európe a Afrike. Najčastejšie sme chodievali do Číny, Anglicka a na Cyprus. Hrávali sme tiež aj veľa priateľských medzinárodných zápasov, napríklad proti talianskemu klubu AC Miláno alebo londýnskemu klubu Nottingham Forest.

Viliam, žil si pomerne dlhý čas v naozaj zaujímavej časti sveta. Navyiac to bolo v období, kedy sa oblasť Blízkeho Východu ešte len dostávala do povedomia verejnosti aj ako významná turistická destinácia. Využil si svoj pobyt aj na poznávanie regiónu, tejto kolísy významných civilizácií?

Ale áno, počas nášho pobytu v Kuvajte sme sa vybrali na poznávacie výlety po okolitých krajinách. Tak sa nám podarilo precestovať autom Spojené Arabské Emiráty, Bahrajn,

Katar a Oman. Azda najkrajší zážitok sme mali z cesty do krásneho Jordánska. Prechádzali sme cez celú Saudskú Arábiu a bolo naozaj teplo, okolo 50 stupňov v tieni!

Z Jordánska sa mi najviac páčilo mesto Petra. Počiatky tohto mesta, vysekaného v skalách, spadajú do obdobia osemnásťtej dynastie, ktorá vládla v Egypte v rokoch 1550 až 1300 pred Kristom. V tomto meste žil dlhé stáročia národ, ktorý sa „zamestnával“ hlavne prepadávaním karaván. A po dlhé stáročia ho nemohli objaviť. Do mesta viedla totiž iba úzka kľukatá puklina v skalách. Najkrajší zážitok z Petry bol pohľad na chrám El Dier, ktorý sa nachádza priamo pred vstupom do údolia. Bolo tam natočených viacero filmov,

Múr nárekov

hádám najznámejší je Indiana Jones.

Po návšteve Petry sme rozmýšľali, či sa nepôjdeme pozrieť aj do Izraela, lebo nás delila od neho iba rieka Jordán. Báli sme sa. S izraelskou pečiatkou v pasoch sa mohlo stať, že by nás už nevpustili späť na saudské územie. Nakoniec ale zvedavosť bola silnejšia ako strach.

Takže ste navštívili aj krajinu Starého a Nového zákona?

Áno. Do Izraelu sme museli ísť autobusom. Prechádzali sme cez rieku Jordán, kde bol pokrstný Pán Ježiš. Na naše prekvapenie nebol Jordán väčší než hociktorý malý potôčik, čo tečie tuná v Kanade. Na hraniciach stáli colníci, pravdepodobne etnickí Rusi. Privítali nás pozdravom: „Vot duraky idut“, niečo ako hlupáci prichádzajú. Pravdepodobne už mali veľa skúseností s takými cestovateľmi, ako sme boli my. Hneď na hranici sa nás spýtali, či chceme aj izraelské razítko do pasu. My sme to s veľkou radosťou odmietli. Tak sme sa dostali aj do Svätej zeme.

Stretnutie s Emirom v jeho paláci

Iste ste si neobišli ani Jeruzalem.

Veru nie. A aj tam sme mali kus šťastia. Keď sme sa prechádzali po uličkách Jeruzalema, stretli sme jedného staršieho mnícha. Ten keď videl, že nevieme, kde sa pravé nachádzame, rozhodol sa, že nás povodí po všetkých najkrajších a najvýznamnejších miestach Jeruzalema. Prechádzali sme cez Via Dolorosa, dostali sme sa aj do chrámu na Golgote, ktorý bol postavený na mieste, kde bol Pán Ježiš ukrižovaný.

Boli sme sa pozrieť aj v Betleheme. Samo-

Chrám v Petre

zrejme, neodpustili sme si ani návštevu Múru nárekov. Večer sa nám podarilo odcestovať posledným autobusom späť do Jordánska. Bol to krásny deň.

Ale i noc a ďalšie ráno boli špeciálne. V hoteli na brehu Mŕtveho mora, kde sme nocovali deň predtým, mali plno a tak nám aspoň vyniesli rezervné matrace von z hotela a poukladali nám ich pod šiatre na brehu mora. Bol to krásny pohľad, keď sme sa ráno zobudili a Mŕtve more bolo pár metrov od nás.

Egypt, jedna z najstarších civilizácií, pyramídy - to Ťa nelákalo? Z Kuvajtu je to „toť - za rohom“.

Boli sme aj v Egypte, samozrejme. Káhira, pyramídy - jediný zachovaný div z pôvodných siedmych starovekých divov sveta, to sme si nenechali ujsť. Boli sme dokonca aj v Cheopsovej pyramíde, ktorá bola postavená 2500 rokov pred narodením Ježiša Krista a až do roku 1300 bola najvyššou stavbou sveta. Dokonca sa dá vidieť aj z vesmíru.

Bolo úžasné byť na miestach, kde sa kedysi prechádzali faraóni. V Káhire sme

bývali u nášho blízkeho priateľa z Kuvajtu. Ten nás zobral aj na Sinajský poloostrov, do jedného z najznámejších letovísk, do Sharm el Sheikh. Neodpustil by som si, ak by som sa nešiel potápať do najkrajšieho a najčistejšieho mora na svete, do Červeného mora. Jediný problém bol, že sme zabudli na horúce slnko a dva dni potom sme spávali s ľadovými obkladmi na chrbte.

Máš naozaj všakovaké zážitky! Ale vráťme sa k Tvojej práci. Viem, že Golfský pohár nebol vrcholom kuvajtského futbalu.

Vrcholom bola účasť na záverečnom futbalovom turnaji v rámci Letných Olympijských Hier 2000 v Sydney v Austrálii. Naš tím tam bol dosť veľkým prekvapením. Nikto nečakal, že sa tam dostaneme a ešte väčšie prekvapenie bolo, keď sme v prvom kole porazili českú olympijskú reprezentáciu. Tým sme ju vyradili z bojov o olympijskú medailu. Ani nám sa však nepodarilo postúpiť do druhého kola. Ale aj tak to bol krásny zážitok. Futbalová kvalifikácia sa hrala vo viacerých mestách po celej Austrálii. Naša skupina hrala v mestách

Zlatý „Golfský“ pohár

Melbourne a Briskin.

Po vyradení z olympiády sa vedenie kuvajtského tímu rozhodlo odcestovať späť domov, ale ja som ostal a išiel som sa pozrieť do hlavného mesta olympiády, do Sydney.

Tá olympiáda bola pre slovenských športovcov úspešná. Ako Ťa tak počúvam, tak už začínam tušiť, že ani v Sydney si nestrácal čas...

Býval som v Olympijskej dedine a podarilo sa mi dostať aj do Slovenského olympijského domu. Mal som to šťastie, že som tam stretol našich zlatých olympijských víťazov bratov Hochschornerovcov a taktiež Martinu Moravcovú a Michala Martikana. Aj keď som tam nebol ako zástupca Slovenska, aj tak som mal srdce preplnené hrdosťou. Celá olympiáda bola pre mňa neuveriteľný, krásny zážitok. V živote som nestretol toľko krásnych a šťastných ľudí ako vtedy v Austrálii!

To sa však už Tvoj pobyt v Kuvajte pomaly chýlil ku koncu.

Ku koncu môjho pobytu v Kuvajte som ešte pracoval s jedným z najznámejších trénerov v Čechách a na Slovensku, Slovákom Dušanom Uhrinom. Dlhú som však s ním nespupracoval. Ešte pred olympiádou som sa začal zaoberať myšlienkou odísť z Kuvajtu niekam inam. Len som sa nevedel rozhodnúť kam. Vyberal som si medzi Kanadou a Austráliou. Rok pred Olympijskými hrami v Sydney som vycestoval na dva týždne na dovolenku sem do Vancouveru. Pozval ma jeden priateľ, ktorý sa už skôr rozhodol pre Kanadu. Keď som sem prišiel, bol som očarený krásou prírody a milými ľuďmi. Nič ma už nedokázalo presvedčiť. Ani Austrália. Moja voľba bola Vancouver.

Takže si sa rozhodol skončiť v Kuvajte a skúsiť šťastie v Kanade?

Áno. Hneď ako som sa vrátil z dovolenky domov, tak som požiadal o vysťahovanie do Kanady. V roku 2001 sme nakoniec dostali víza. Cesta bola otvorená a už nás nič nemohlo zastaviť. Začiatky, ako všade, boli ťažké. Ale vďaka Slovákom, ktorých som tu spoznal a vďaka všetkým predchádzajúcim

Miesto, kam priviedol Mojžiš svoj židovský národ

skúsenostiam sa nám začínalo oveľa ľahšie.

Spočiatku som sa aj tu snažil nájsť nejaký športový klub. To sa mi aj podarilo. Tri mesiace som robil vo futbalovom klube White Cup, ale nakoľko je to iba poloprofesionálny klub, nemohli mi ponúknuť platenú prácu. Zistil som, že tu sa v športe asi neživím. Preto som prešiel do inej pozície a začal som hľadať prácu ako masér. Skúšal som pracovať v krásnom golfovom klube na Furry Creek. Po pár mesiacoch som zistil, že ľudia, čo tam chodili, nemali veľký záujem o moju masáž.

Spomienky na Tvoje začiatky v Kanade sa nezdať práve najveselšie. Bol si tu nový, s celou rodinou, mal si problémy s uchytením sa. Ako si to prekonal?

Začal som sa. Nepripustil som si nezdár. Začal som sa viacej orientovať na Vancouver. Zoznámil som sa s jedným kanadským masérom, ktorý sa orientoval hlavne na masáže pre filmové štúdiá. Tak som to skúsil i ja. Po pol roku pôsobenia vo Vancouveri sa mi podarilo, popri bežných zákazníkoch, stretnúť aj také osobnosti hereckého a speváckeho

sveta, ako Halle Berry alebo Britney Spears. Nevedel som, či sa mi to sníva alebo je to realita. Pri práci vo filmových štúdiách som napríklad strávil tri mesiace pri natáčaní filmu X-Men 3. Tam som sa stretol aj s Hughom Jackmanom. Neskoršie som sa stal jeho rodinným masérom. Brával ma so sebou aj na jeho rodinné výlety. Tam som zistil, aký je to fantastický človek.

Do života Ti teda vstúpili „hviezdy“...

Častokrát majú ľudia pocit, keď počujú o hviezdach strieborného plátna, že sú iní ako my. Keď som ich však spoznal bližšie, zistil som, že sú to úplne normálni ľudia - milí a priateľskí, ale i unavení, boľaví, nikdy však nie nadradení či arogantní. Počas mojej práce tu vo Vancouveri som stretol a masíroval už veľa hollywoodskych hviezd a tak to môžem pokojne tvrdiť.

Naozaj, v živote sa mi ani nesnívalo, že raz nejaký chlapec z Lukáčoviec pri Nitre, malej dedinky na Západnom Slovensku, bude masírovať také svetovo známe osobnosti.

Takže to je to, čomu sa venuješ dodnes? Poskytuješ svoje služby pre hollywoodske „hviezdy“?

Momentálne masírujem vo Vida Wellness SPA, ktoré sú jednými z najvyhľadávanejších SPA vo Vancouveri. A áno, „hviezdy“ sa medzi mojimi klientami nachádzajú stále.

Taktiež som si pred pár mesiacmi otvoril aj svoju súkromnú prax vo „fitnes centre“ v strede mesta, kde sa zase začínam starať o športovcov. Stále ma to láka. Rád by som sa vrátil späť k športu. Raz sa mi to možno podarí.

Viliam, veľmi pekne Ti ďakujem za rozhovor. Povodil si ma svojím rozprávaním po nádherných miestach, priblížil si mi množstvo známych ľudí... Žiješ naozaj pestrý, nevšedný život. Máš, teraz na konci nášho rozhovoru, ešte niečo, čo by si chcel dodať?

Niečo na záver? Možno také skromné poďakovanie. V prvom rade mojej drahej manželke Beatke, ktorá to ťahá so mnou už 27 rokov. Keby nestála pri mne pri mojich potulkách a svojou prácou nezabezpečovala chod našej rodiny, nemohol by som robiť to, čo ma baví a naplňa.

Taktiež by som sa chcel poďakovať všetkým priateľom, ktorých som stretol tu vo Vancouveri a ktorí pomohli mne a mojej rodine v tých nie najľahších chvíľach našich začiatkov v Kanade. Som veľmi rád, že sme, ako rodina, za tých pár rokov vo Vancouveri, mohli zažiť veľa krásnych chvíľ v ich blízkosti. Niekedy mám pocit, akoby som tu vyrastal alebo žil už veľa-veľa rokov. Vancouver sa stal mojim druhým domovom.

V živote sa nám otvárajú rôzne cesty, lákavejšie i menej lákavé, ale nikto z nás nevie, čo nás na nich môže postretnúť, pokiaľ sa neodhodláme na ne vykročiť.

Ó Sojúz? Nie, Osoyoos!

Keď nám Marika prvý krát povedala, kam pôjdeme, tak sme žartovali, že azda cez Aljašku na Kamčatku – počuli sme, že do Sojúzu! Ale šli sme na východ, do najjužnejšieho mestečka Kanady, kde je aj rovnomené, vraj najteplejšie kanadské jazero. Je to na hranici s USA, štvrtina jazera Osoyoos Lake je už v Amerike.

Krajina jazier

Štyristokilometrová cesta hornatou krajinou je lemovaná ihličnatými lesmi, vo vyšších polohách stromy ustupujú, ale aj keď redšie, stále sa držia na skalnatých útesoch. Rieky v údoliach prinášajú životodarnú vodu množstvu fariem. Ako podľa pravítka narysované vinice, jablonoňové, marhuľové, broskyňové a čerešňové sady sú takmer neustále zavlažované, ináč by ich stihol osud okolitej, v suchom a horúcom podnebí sotva prežívajúcej vegetácie. To sa už ale týka najmä kraja, ktorý je cieľom našej cesty, územia OKANAGAN, tiahnuceho sa stovky kilometrov od severu na juh, presahujúce kanadsko-americkú hranicu. Dominuje mu 120 kilometrov dlhé, úzke jazero Okanagan Lake s mestami Vernon, Kelowna a Penticton. Nižšie naň nadväzuje podstatne menšie Skaha Lake a spojovacou riekou Okanagan River prepojené naše päťdné letovisko, jazero Osoyoos Lake.

Osoyoos (cca 4 tisíc obyvateľov, v sezóne možno 10 krát viac) je obľúbená letná destinácia našich priateľov Lawsonovcov (sú to niekdajší Marikini zamestnávateľa, ktorým asi pred desiatimi rokmi pomáhala vychovávať deti – dnes už 13-ročného Liama a 17-ročného Camerona, ktorí sú akoby staršími bratmi a vzormi nášho Martinka). Chodia sem už šiestnásty rok, prenajímajú si v kempe chatku. My sme mali kúsok od nich stan a všetok čas sme prakticky trávil s nimi. Ku stanu patrí aj drevená búdka, kde je prívod elektriny, chladnička, voda a stôl s lavicami. Podľa stavu dreva a mohutnosti okolitých stromov kemping asi pamätá sedemdesiate roky.

Čerešne, kam sa podívaš

Okolo sú farmy, sady a vinice – tento kraj je najznámejšou vinohradníckou oblasťou Kanady. Čo nás ale zaujalo najviac, boli čerešne. Tak veľkými a tmavo-

červenými plodmi obsypané stromy, to sa u nás nevidí! My sme za to, že sme si sami oberali, zaplatili dolár za libra. Ešte keby sme ich tak vládali pojesť viac ... nás nevážili.

Ale nielen oberačkou čerešní (a rajčín a papriky a baklažánov) trávime čas. Okrem šantenia vo vode nám Earl Lawson pripravil na jedno popoludnie ozajstnú show na motorovom člne. Postupne sa na vlečnom nafukovacom kolese vystriedali všetci chlapi, vrátane hrdinsky sa tváriaceho Martina, potom sa teda nemohol dať zahanbiť ani dedok. Kľúčovito som sa držal, aby som pri divokej jazde nevyletel, ale Earl asi rešpektoval moje šediny. So svojimi synmi jazdil tak, že sa veru nemali šancu udržať. Potom som banoval, že som sa nepustil, mohol som mať o adrenalínový zážitok viac. Na vodnú lyžu, na ktorej mali svoju premiéru aj obaja chlapi, takže často padali, som si ale už netrúfol. Napokon na zážitok stačila aj samotná jazda na motorovom člne na plný plyn.

Nie tak adrenalínová, ale zato príjemná bola aj „jazda“ po vínných..., ako to nazvať, keď to pivnice neboli...? Ochutnali sme niekoľko druhov bielych a červených vín miestnych farmárov v predajniach ich výstavných vil a potom si nejakú tú fľašku zo slušnosti aj kúpili (17 dolárov za sedmičku, a to bola jedna z lacnejších).

Polnočné večere

Keď o pití, tak aj o jedle. Striedali sme sa s našimi priateľmi pri príprave večere. My sme podávali vyprážané rezne so zemiakovým šalátom, kapustnicu, inokedy cesnačku, či mäso na šťave so zemiakmi a nedávno nami zavařenou čalamádou. Chutilo im všetko, Marika si ich už vychovala. Lenže, kým v našom prípade bola večera niekedy okolo siedmej večer, v ich podaní sa začínalo grilovať a kuchtiť až po deviatej. Takže „zdravo“ napráskaní varenou kukuricou, hamburgermi, hotdogmi a zmrzlinou sme šli spať pred polnocou!

Nielen jedlom (a pitím) je človek živý! Navštívili sme aj DESERT CULTURAL CENTRE, čiže akési múzeum púšte. Celé už spomínané údolie rieky Okanagan má v lete suché a horúce podnebie. Na skalnatých zrázoch rastú len sivolisté kríky paliny a iných suchomilných rastlín, drobné kaktusy, rôzne trávy a byliny, nenáročné na vodu. Kde to sklon svahu dovoľuje a kde je dostupná voda z rieky či jazera, tam sa zavlažuje a zúrodňuje. A to je na prvý pohľad zďaleka vidno – jasnozelené pásy v kontraste s okrovohnedou pôvodnou vegetáciou. Už to vraj musia regulovať, aby nezaničili niektoré spoločenstvá rastlín a živočíchov.

Vodné športy

Päť dní ušlo ako voda, počasie bolo stále horúce, noci príjemne teplé, v piatok ráno balíme. Ešte sa za-

stavujeme šesťdesiat kilometrov vyššie, kde medzi jazerami Okanagan a Skaha leží mestečko Penticton. Rieka, ktorá ich spája, má formu kanála s miernym tokom a hneď je tu turistická atrakcia! Dáte si za dva do-

lára nafúkať obyčajnú nafukovačku, alebo hoci aj šesťmiestny čln, či iné gumené čudo (všetko za jednu cenu, vsjo rovno – hotový Ó-Sojúz), ďalšie dva doláre zaplatíte ako vstupné a veziete sa dolu prúdom asi dva kilometre. Pokiaľ ste v tom člne, tak pri tom ešte konzumujete čipsy a pukance, vďaka čomu vás sprevádza aj krdeľ nenásytných divých kačičiek.

Prvú štvrtinu je to celkom zábavné, ďalšiu hodinu už len čakáte, kedy sa to skončí. Aj nohy už začínajú oziabať, hoci slnko praží... Potom sa tie tri kilometre vrátia v plavkách pešo k autu, alebo špeciálnym busom. Nás zavezie Earl, lúčime sa, oni sa ponáhľajú do Vancouveru, Cameronovi večer začína ďalší hokejový kemp. My si ešte trochu užijeme na miestnej piesočnej pláži, voda je príjemne teplá, Okanagan Lake sa tiahne pred nami 120 kilometrov, dovidíme však sotva päť. V meste práve prebieha Peach Festival (peach = broskyňa, pozn. editora), cez mestečko s podobne poetickým názvom Peachland o takú polhodinu prechádzame, aby sme sa po diaľnici, zväčša vrezanej do skalnatých hôr po takmer päťhodinovej jazde cez Merritt, Hope

a Abbotsford dostali pred pol jedenástou večer domov, do North Vancouveru.

Aspoň trochu sme sa zoznámili zasa s iným kúskom tejto obrovskej krajiny. Keby sme sem chodili každý rok a po celý život, tak nemáme šancu vidieť ju celú. Hádám ani rodení Kanadania. A tak sme si hovorili, že aspoň to naše malé Slovensko by sme si mali ešte poriadne prejsť. Neskromne si myslím, že nepatríme k typickým slovenským domasedom, ale ešte stále máme resty. A nezaškodilo by pozrieť sa znova aj tam, kde sme kedysi (na stredoškolskom zájazde) už boli. Ale to už z nás tak trochu hovorila túžba po domove...

Z kanadských zápisníkov Jaroslava Daniša, North Vancouver, 8. augusta 2009

(V reči tamojších Indiánov, kmeň Inkaneep, Osoyoos znamená „tam, kde sa voda zužuje“ alebo „pieskový pruh naprieč“ - pozn. redaktora)

Zrnko múdrosti

„Niet väčšej sily, ako je disciplína. Niet väčšieho priateľa, ako je poznanie. Niet väčšieho nepriateľa, ako je sebeckosť.“

Ghéranda Samhitá

Slovo z Britskej Kolumbie, Zima 2009, 9. číslo (1. číslo III. ročníka). Slovo z Britskej Kolumbie je oficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovkov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: 604 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada: andrej.dobos@sk-bc.ca, daniel.behan@sk-bc.ca, jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava: Daniel Behan, pixelplus.sk

Autori príspevkov: Mária Eškut, Jozef Starosta, Timotej Oravec, Mária Vrabčoková, Stanislav Lišiak, Ondrej Mihaľ, František Kele, Pavol Hollosy, Natasha Nagy, Andrej Dobos, Marta Styk, Viliam Mečar, Henrich Krč, Jaroslav Daniš, Black Tea a B.M.A.

Jazyková úprava: Rastó Kráľ a Jozef Starosta

Chcete odoberať náš časopis elektronickou formou? » Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania? » Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť váš príspevok? » Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailova adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca. Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepravdivé alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

Zlatý sponzor 9. čísla

Ústav pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Strieborný sponzor 9. čísla:

Dr. Viera Čamogurský

Bronzoví sponzori 9. čísla:Roman Tulis
Iva Fisherová
Hon. konzul Stanislav Lišiak**Individuálni sponzori:**Pavel Jestráb
Martina Zborovianová**Staňte sa sponzorom
ďalšieho čísla nášho
časopisu, Jar 2010**Jubilejné 10. číslo vydáme pred ZOH 2010
v rozsiahlejšom rozsahu.Bude k dispozícii hlavne v Slovenskom Olympijskom Dome a
vo famosti sv. Cyrila a Metoda pre športovcov a návštevníkov ZOH 2010.

10. číslo bude venované

- ZOH 2010
- 50. výročiu famosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminster a životu našich predchodcov v Britskej Kolumbii
- súčasnému národnému, duchovnému, kultúrnemu, spoločenskému a športovému životu našich spolurodákov

Hľadáme sponzorov pre 10. číslo. Prihláste sa na slovo@sk-bc.ca alebo
zavolať do redakcie na 1-604-944-1554 alebo nás podporte priamo
na <http://www.sk-bc.ca/donate>.**Predplatné**Ponúkame plnofarebné výtlačky Slova z Britskej
Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí
priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla
spolu s poštovným je: US\$25 pre Kanadu, USA
aj pre ostatné krajiny sveta.Časopis si môžete predplatiť aj „on-line“ na
http://www.sk-bc.ca/subscribe_slovo**Distribučné miesta**

Časopis Slovo z Britskej Kolumbie si môžete vyzdvihnúť u týchto našich distribútorov:

Redakcia časopisu, 2690 Burnside Pl, Coquitlam BC, V3E 1A2, tel: 604-944-1554, Slovenský Kostol sv. Cyrila a Metoda, 472 East 8th Avenue, New Westminster BC, V3L 4L2, tel: 604-526-7351, Slovenský Honorárny Konzulát, 2nd floor, 247 Abbott Street, Vancouver BC, V6B 2K7, tel: 604-618-8520, Dr. Viktor Neumann, Family Physician, 210-Oakmond Medical Centre, 809 West 41st Ave., Vancouver BC, V5Z 2N6, tel: 604-261-7521, Dr. Etela Neumann, Family Physician, 302-2620 Commercial Drive, Vancouver BC, V5N 4C4, tel: 604-873-5561, Peter Husar - Sinclair Travel, 144-757 West Hastings St., Vancouver BC, V6C 1A1 tel: 604-682-1720, Plan B, Lounge and Eatery, 1144 Homer St., Vancouver, tel: 604-609-0901, Helen Maros, Legacy Hair Studio, 2345 Clarke St., Port Moody BC V3H 1Y9, tel: 604-512.0925, Dr. Viera Čamogurský, Fleadfood Park Dental Centre, 503-15950 Fraser Hwy, Surrey BC, V4N 0X8, Stuart F. Crown, Certified General Accountant, Suite 245-550 6th St. New Westminster BC V3L 3B7, www.crowncolinc.com, 604-520-0434, Ultimate Collision Repairs, 2760 Aberdeen Ave, Coquitlam, BC V3B 1A3, www.ultimatecollision.com, (604) 944-6000

Vancouver Public Library, 350 W Georgia St, 5. poschodie, oddelenie mnohonárodných časopisov, Freybe, obchod (aj) s európskymi špecialitami, 1927 East Hastings Street, Vancouver, **Nickel's Bakery**, 1816 Lonsdale Avenue (218th Street), North Vancouver, **Austin Delicatessen**, 1054 D Austin Ave, Coquitlam, **Via's Deli & Café**, 2773 Barnet Hwy, Coquitlam, **Coquitlam Public Library**, 3001 Burlington Drive, Coquitlam, **European Restaurant Danube**, 102A-3701 Hastings St. Burnaby, **Lakeshore Paradise Bed&Breakfast**, 2664 Lakeshore Rd., Vernon.

Hľadáme distribútorov

Chcete sa aj Vy stať distribútorom nášho časopisu? Chodí k Vám zákazníci alebo navštevujú, ktorí rozumejú slovensky? Ak Vaša odpoveď je „áno-áno, dajte nám vedieť. Vo Veľkom Vancouveri vám doručíme 10 ks nášho časopisu „na skúšku“ zadarmo. Pre väčšie množstvo alebo do iných častí sveta, spravíme vzájomne výhodnú dohodu. Skúste a presvedčte sa, či Vám Slovo z Britskej Kolumbie priťahuje nových zákazníkov a návštevníkov.

**Štátna tajomníčka Olga Algayerová
vo Vancouveri**

Časť kanadskej populácie žila uplynulé dni v znamení návštevy, ktorou Prince Charles a jeho manželka Camilla, Duchess of Cornwall, predstavitelia anglickej koruny, poctili Kanadu.

Časť slovenskej krajskej pospolitosti v Toronte a vo Vancouveri mala v tom istom čase príležitosť privítať medzi sebou vysokú predstaviteľku Slovenskej Republiky, štátnu tajomníčku Ministerstva Zahraničných Vecí, pani Oľgu Algayerovú.

Mal som možnosť a česť zúčastniť sa vancouver-ského neformálneho stretnutia s pani Algayerovou, ktorú sprevádzal Veľvyslanec SR v Kanade p. Stanislav Opiela, Honorárny konzul SR vo Vancouveri p. Stanislav Lišiak a zástupca riaditeľa úradu štátnej tajomníčky p. Ladislav Babčan. Zišlo sa nás asi zo desať stráviť príjemný večer v prítomnosti pani štátnej tajomníčky. Krátkosť času, limitované priestory a iné personálne dôvody asi nedovolili viacerým prísť a pozdraviť vzácnu návštevu.

Prvý rad zľava: p. Viera Adamec, p. Vojtech Agyagos, p. Marika Kovalčíková, p. Dušan Berka, veľvyslanec SR v Ottawe p. Stanislav Opiela, štátna tajomníčka MV SR p. Oľga Algayerová, honorárny konzul SR vo Vancouveri p. Stanislav Lišiak, p. Michal Pošivák, zástupca riaditeľa úradu štátnej tajomníčky p. Ladislav Babčan.
Druhý rad zľava: pán Rastislav Král, p. Jozef Starosta, p. Sandra Miklaš, p. Pavol Hollosy, p. Juraj Adamec.

Pán Lišiak v úvode prestavil štátnu tajomníčku p. Algayerovú, veľvyslancu p. Opiela a p. Babčana a tiež privítal na stretnutí krajanov - zástupcov podnikateľského, kultúrneho a spoločenského života. Pani Algayerová svojou prítomnosťou a vystupovaním udala tón neformálnym priateľským rozhovorom, ktoré nasledovali po oficiálnom predstavení.

Sám za seba môžem povedať, že popri úcte k jej zodpovedným úlohám a povinnostiam štátnej tajomníčky, popri obdivoch k jej vystupovaniu na rôznych svetových fórach, zapôsobil na mňa tiež jej skromnosť a nefalšovaný záujem o rôzne veci, s ktorými sa na ňu prítomní obracali. Myslím, že podobné pocity mali mnohí z prítomných.

Pani Algayerová si s rovnakým záujmom vypočula problém, ktorý má potenciálny investor na Slovensku ako aj dovozca slovenského piva či minerálky do Kanady. Zaujala ju situácia finančného poradcu, komplexná problematika realizácie Slovenského Olympijského Domu, úspešná nitrianska generálka vystúpení Zázračného automatu Teatro Tatro pre ZOH 2010, ale aj radosti a ťažkosti, ktoré má redakcia časopisu „Slovo z Britskej Kolumbie“. Spolu s p. Babčanom tiež zodpovedali mnohé zvedavé otázky v súvislosti s „Jednotnou koncepciou reprezentácie Slovenska v zahraničí“.

V príjemnom tichom prostredí reštaurácie Shakin' Not Stirred Lounge and Grill, ktorú vlastní jeden z našich krajanov, sme strávili v priateľskom ovzduší a v zaujímavých diskusiách viac ako dve hodiny. Keď som dal pani Algayerovej a pánovi Babčanovi dva kompletne ročníky časopisu Slovo, so želaním šťastného letu, na moje „a keď budete mať dlhú chvíľu, prečítajte si na lietadle niečo o nás“ pán Babčan s úsmevom odpovedal „radi si prečítame, ale radšej by sme si to prečítali v lietadle a nie na lietadle“, čo otvorilo novú diskusnú tému - slovenská gramatika a pravopis a ich úroveň u terajších absolventov a u Slovákov žijúcich v zahraničí.

Canadian as a Second Language Institute
★★★★★ Providing Excellence since 1992

- Wide Variety of Programs :
10 Levels of Practical/Conversation classes
Listening & Pronunciation
Academic English (Reading/Writing/Grammar)
Business English
Exam Preparation (TOEFL, Cambridge, IELTS)
Power Vocabulary

- Professional & Helpful Teachers
- Multicultural & Friendly Environment
- Flexible Start Dates
- Free Friday Activities

www.csl.com

CSLI "Uniting the World with English"
188 Nelson Street, Vancouver, B.C. Canada V6B 6J8
TEL 1-604-683-2754 FAX 1-604-683-8667 Email: esl@csl.com

Predolympijský a olympijský kalendár

December

- 4** Slovenská Vianočná Večera v Richmond
6 Mikulášska nádielka
v New Westminster
6 Mikulášska nádielka v Jaycee House
12 | 17.00 Česká vianočná sv. Omša
v New Westminster
12 - 13 Craft and Bake Sale v New Westminster
18 - 20 Seminár „Set Free to Live and Love“
Rosemary Heights - na pozvanie farnosti
Sv. Cyrila a Metoda prichádza Fr. Elias Vella
24 | 24.00 Slovenské Vianoce v New Westminster
- polnočná svätá omša
31 | 19.00 Silvester v New Westminster
31 | 19.00 Silvester v Jaycee House

Január

- 31** Slovenská olympijská delegácia prilieta
do Vancouveru

Február

- 8** Teatro Tatro vystúpi pri „Torch Relay“ v Langley
8 Slovensko - Rusko, preolympijské exhibičné
stretnutie ženských olympijských družstiev
v Langley
9 Teatro Tatro vystúpi pri „Torch Relay“
v North Delta
9 Slovensko - Fínsko, preolympijské exhibičné
stretnutie ženských olympijských družstiev
v North Delta
10 Sv. Omša pre slovenských športovcov
v New Westminster
11 Slávnostné otvorenie Slovenského
Olympijského Domu
13 | 20.00 Valentínska zábava v Jaycee House
13 - 15 Teatro Tatro v Richmond
14 - 16 Radošinske Naivné Divadlo
v Slovenskom Olympijskom Dome
17, 18, 20 Stretnutia slovenských hokejistov
19 - 21 Teatro Tatro vo Vancouveri
22 - 25 Teatro Tatro vo Whistleri
27 Teatro Tatro v Surrey

Podrobnejšie informácie nájdete na www.sk-bc.ca

Ak viete aj vy o nejakej národnej, kultúrnej, spoločenskej alebo športovej udalosti, ktorá môže byť

NON STOP
+421 902 255 277

Airport Shuttle Service

The transfer must be ordered at least 24 hours in advance and only those orders which we will confirm by phone, fax or e-mail will be considered valid.

We use clean, comfortable and air-conditioned cars with experienced and friendly drivers for all transports. During the ride, it is prohibited to smoke or drink alcohol in the car. The car with the driver will arrive at the place agreed upon in advance, so that trouble-free and timely transport can be assured.

zm trading

www.zmtrading.sk
zmtrading@zmtrading.sk

zaujímavá pre Slovákov žijúcich v BC alebo pre návštevníkov zo Slovenska, napíšte na slovo@sk-bc.ca

Slovak Representative House in Vancouver

The project of the Slovak Representative House (SRH) dates back to 1998 when it was successfully launched and since then it has been implemented at each Olympic Games. SRH is the meeting place for all members of the Slovak Olympic crew, dignitaries of the International Olympic Committee, the Slovak Olympic Committee, journalists, athletes as well as representatives from the field of business, politics, sports and culture.

Two full-service advertising agencies, Black Tea and B.M.A., were given the mandate from the Slovak Olympic Committee to elaborate a complete proposal and perform the implementation of the Slovak representation house in Vancouver 2010, winter Olympic games, which will be held from February 12 to February 28, 2010.

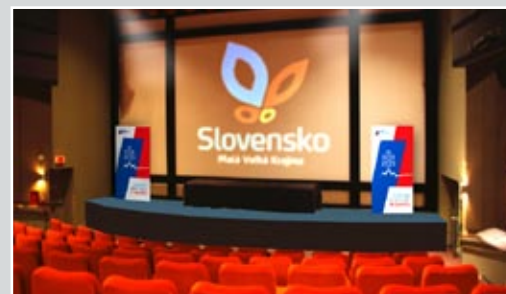
SRH serves primarily for the presentation of Slovakia, at the same time, it is however, a place for formal meetings, business meetings of the sponsors as well as encounters and events of the partners of the project. It also serves as a place for celebrating the success of the Slovak Olympic Team.

Thanks to its excellent reputation is the SRH visited by prominent personalities who attract attention of Slovak and foreign media. The SRH serves as a club zone for invited guests from the field of politics, culture and sports. Nonetheless, it also offers a public zone for all visitors of the Olympics who would like to visit „little Slovakia“ at 2010 Vancouver Winter Olympics.

The SRH was officially opened by the president Ivan Gašparovič for the first time at the 2008 Beijing Summer Olympic Games and this tradition of celebrity will be also continued at the Winter Olympic Games 2010 in Vancouver.

The winter Olympics is the sport event of the year which will draw the attention of people from all over the world. Each country has a unique opportunity to show the best it can offer. And not only in the field of sports.

The Slovak Representative House at the 2010 Vancouver Winter Olympics will be the base for our athletes, a place for important visits and but also for culture. Concerts, theatrical introductions presented

by Cigánski diabli - unique musical band, Milan Sládek, - world famous Slovak mime or unmistakable Radošinske naivné divadlo as well as presentations of Slovak movies, film documentaries and books will be held on the premises of the Slovak Representative House.

The organizers hope that performance of our Olympic team accompanied by Slovak culinary specialties and a wide choice of cultural program will attract the attention of the public and Slovakia will present itself as a modern dynamic country with rich history and promising future.

More information about the buying tickets for SRH and cultural programme you will find on www.repredom.sk.

Black Tea and B.M.A.

